Börtönújság

CXXIV. (124.) évfolyam Alapítva: **1898**

2021. DECEMBER

FELSZABADÍTÓ MŰVÉSZET

Mesekönyvet írtak a veszprémi börtön elítéltjei – Lélektől szálltak lélekig a tanulságos történetek

Lélekmesék címmel írt jóvátételi szándékkal mesekönyvet a Veszprém Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet 49 elítéltje Jády Luca EFOP tanácsadó segítségével. A 141 oldalas műbe 24 alkotás került. A fogvatartottak a tanulságos történetekhez az illusztrációkat is saját kezűleg készítették. A mesekönyvbe 22-en írtak, 39-en rajzoltak. A kéziratot a Bárka Alapítványhoz juttatták el, melynek küldetése a fogyatékkal élő felnőttek gondozása és foglalkoztatása.

– A szüleim és a nagyszüleim is meséltek nekem esténként kiskoromban. Mindig szerettem a tanulságos történeteket, ezért amikor elolvastam a felhívást egy leendő mesekönyv megírásáról a veszprémi börtönben, azonnal jelentkeztem rá. Apukám volt a legkreatívabb mesélő a családomban, ő általában a saját maga által kitalált történeteket mondta el nekem. Úgy éreztem, valamit örököltem a tehetségéből, s bár korábban még soha nem írtam meséket, bátran vállalkoztam megírásukra. Örülök, hogy végül a Rosszcsontok és a Húsvéti kaland című történetem is bekerült a Lélekmesékbe – mesélte Barkaszi István.

A 45 éves férfi öt éve van rácsok mögött, néhány hónap múlva azonban újra szabad ember lesz. István azt mondta, minden perc, amit meseírással töltött, hihetetlen élmény volt számára, és bizonyos benne, hogy a szívből jövő mesék történetei mind elérnek a Bárka Alapítvány fogyatékkal élő gondozottjainak lelkéhez.

– Rohanó világunkban sajnos nem figyelünk eléggé egymásra, és talán még ennél is kevesebbet törődünk a valamilyen fogyatékkal élő embertársainkkal. A Lélekmesék ezt a mulasztást hivatott egy kicsit pótolni, és remélem a történeteim és rajzaim örömet szereznek a Bárka Alapítvány gondozottjainak. A könyvbe került összes történet azt is üzeni nekik, hogy soha ne adják fel, hiszen a teljesen egészséges emberekhez hasonlóan ők is ugyanolyan fontos részei társadalmunknak, és ők is fontosak mások számára – magyarázta István.

A Rosszcsontok című történetnek István elmondása szerint az a tanulsága, hogy ugyan nem rossz dolog a csínytevés, de tudnunk kell, hogy a tréfában hol a határ, és ha túllépjük azt, könnyen pórul járhatunk. A Húsvéti kalandnak pedig az a mondanivalója, hogy semmilyen körülmények között sem szabad minden ok nélkül vádolnunk a másikat.

– A két történetet nagyjából két hét alatt írtam meg. A Rosszcsontokhoz a rajzokat is én készítettem, valamint a Lélekmesék egyik belső borítóját is én rajzoltam – mesélte büszkén.

Istvánnak egy 19 éves gyermeke van, és ha majd nagypapa lesz, szilárd elhatározása, hogy saját meséket mond majd leendő unokájának. – A mese az egyik legfontosabb dolog egy gyermek életében, hiszen hatással van képzelőerejére. De nagy a felelőssége a mesemondónak is, hiszen egy történetet igazi átéléssel kell átadnia egy gyereknek – magyarázta István.

A Sellő és az aranyhal című mesét Erdélyi Ilona írta. A 28 esztendős nő több mint két évet töltött rácsok mögött, nemrégiben hagyhatta el a börtönt és került reintegrációs őrizetbe.

– Kislányként elalvás előtt apukám mindig énekelt nekem. Ezeknek az énekeknek is mindig volt valami tanulsága, ezért közel álltak a mesékhez. Nekem is van egy 3 éves gyerekem, aki a börtön miatt sajnos távol volt tőlem az elmúlt években. Ezután minden este szeretnék mesét mondani neki, reményeim szerint a tanulságos kis történetek is segítenek majd abban, hogy újra egymásra találjunk – mondta Ilona.

A Lélekmesék könyv megjelenése előtt a fiatal családanya sem írt még soha saját történetet. – Hogy fogyatékkal élő embereknek írhattunk meséket, nagy örömmel töltött el. Olyan jó volt megmutatni, hogy a rácsok mögött is tudunk maradandót alkotni a társadalomnak – magyarázta.

A Sellő és az aranyhal története úgy fogalmazódott meg benne, hogy feltette magának a kérdést: ő mit kérne egy három kívánságot teljesítő aranyhaltól? – A szabadság és a boldogság a legfontosabb számomra, és ezt választotta végül a sellő is a mesémben. A történetet nagyjából két nap alatt írtam meg. Nem én készítettem hozzá az illusztrációt, de egy elítélttársam történetéhez rajzoltam egy baglyot – mesélte büszkeséggel.

– Az EFOP programnak köszönhetően rengeteg segítő beszélgetést folytatok a fogvatartottakkal és eközben önkéntelenül is sokat tudok meg az életükről. Ezen beszélgetések során napról napra erősödött meg bennem az a tudat, hogy mindannyiunkban ott rejtőzik a jó, csak a felszínre kell hozni például egy mesekönyv megírásával, hiszen életünk – akárcsak egy mesehősnek – folyamatos próbatételek sorozata, amelyeket hol sikeresen, hol kudarcokat megélve teljesítünk – mondta Jády Luca, a Veszprém Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet EFOP tanácsadója. Igazán büszke arra, hogy vele együtt 50-en vettek részt igazi csapatmunkában a Lélekmesék című 141 oldalas mesekönyv megírásában és illusztrálásában. A könyv ötlete tavasszal fogalmazódott meg az EFOP tanácsadóban, június elején hirdette meg a börtönben a jóvátételi programban történő részvétel lehetőségét, a szakmai munka pedig onnantól kezdve nyár végéig tartott csoportfoglalkozáson és a zárkákban.

A kézirat ünnepélyes átadására a fogyatékkal élő felnőttek gondozásával és foglalkoztatásával foglalkozó Bárka Alapítvány munkatársai és lakói, a projekt központi stábja és a Belügyminisztérium képviselői, valamint a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Egyesület munkatársai érkeztek szeptemberben. Németh Éva bv. ezredes, a Veszprém Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet parancsnoka ünnepélyes megnyitóját követően Jády Luca ismertette a könyv születésének részleteit, majd négy elítélt részleteket olvasott fel a mesékből.

Az EFOP-1.3.3-16-2016-00001 azonosító számú, „Fogvatartottak reintegrációja” című projekt a Széchenyi 2020 program keretében valósul meg.

Kiss Gábor Gergő

A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnokságának lapja
Felelős kiadó: **Dr. Tóth Tamás** bv. altábornagy • Főszerkesztő: **Makula György** bv. ezredes
Főszerkesztő-helyettes: **Kellner Gergely** bv. százados • Felelős szerkesztő: **Kiss Gábor Gergő** • Fotó: **Németh Barbara**
A szerkesztőség elérhetőségei
Cím: **BvOP Kommunikációs Főosztály,** 1054 Budapest, Steindl Imre u. 8.
Telefon: **+36/1/301-8424, -25,** e-mail: **sajto@bv.gov.hu.**
Nyomdai előkészítés: **Gleenart Grafika Bt.,** Nyomda: **Duna-Mix Kft.,** 2600 Vác, Barabás M. u. 1.

Művészet, motiváció, megbánás és remény: Szabaddá festették magukat a váci rabok

A Nemzeti Bűnmegelőzési Tanácshoz benyújtott sikeres pályázatnak köszönhetően, a Váltó-sáv Alapítvány közreműködésével, valamint Vigyinszki Attila művészeti vezetésével jött létre a „Fessünk jövőt! Picasso-projekt" a Váci Fegyház és Börtönben. A Börtönújság szerkesztősége megnézte a bástyafal kifestésének befejező mozzanatait és beszélgetésbe elegyedett a művészekkel.

Állunk a hideg novemberi szélben és egy színes falra meredünk a váci börtön egyik belső udvarán. A közel félszázméteres falfelületen színes képek vibrálnak, előttünk még az utolsó ecsetvonásokat végzik a készítők.

– Önt hogy hívják és mennyi idős?

– Tibor vagyok és 32 éves. Ez melyik újság, amit mi is itt bent megkapunk?

– Igen, ez az. Ráadásul itt készül helyben, a nyomdában.

– Oh, akkor nyugodtan írja oda, hogy Kocka, az olvasóik közül biztosan sokan ismernek már így.

Tehát Kocka, akit nemes egyszerűséggel azért hívnak így, mert hosszú és kacifántos vezetéknevét senki sem tudta megtanulni – mi pedig kérésére nem fogjuk leírni –, rövid hajú, kissé elálló fülű, mosolygós elítélt, aki emberölés miatt jószerivel már a fél életét börtönben töltötte. Ő a csapat önjelölt szószólója.

„Túlságosan régóta vagyok már börtönben, az itt töltött 15 év alatt pedig volt részem bőven próbatételekben. Ezúttal saját magamat akartam próbára tenni" – folytatja sokat sejtetően, miközben forgatja kezében az ecsetet. Édesapja szobafestő-mázolóként dolgozott, gyermekkorában olykor elment segíteni neki. Ezért is örült, hogy megint úgy festett, mint anno. „Kicsit nosztalgiáztam. Át is vettem mindenkitől a nagy részeket" – mondja, majd hozzáteszi, hogy az „öregtől" még létravágtázni, vagyis fa létrával lépdelni is megtanult. Erre a tudására azonban most alig volt szüksége, hiszen a munkálatok jelentős részében állvánnyal dolgoztak. A kérdésre, hogy mi a kép fő üzenete, először kurta választ ad: „Hát az életünk, hogy miért ne kerülj börtönbe" – mondja. Majd elgondolkodva és a többiekre pillantva hozzáteszi: „meg még az is, hogy egyszer mindannyiunk ítélete letelik, és egyszer mindannyiunk élete végre szép lehet". Ekkor bátorító hümmögésbe kezdnek körülötte a társak. Kocka még azt is elárulja, hogy a festmény egyik különleges idézete is az ő javaslatára került a falra. „Látja a naplemente feletti szöveget?" – kérdezi állát felszegve. „Mindegy, milyen nehéz volt a tegnap. Ma mindent újrakezdhetsz." – olvassuk fel hangosan. „Valahol láttam és annyira megtetszett, hogy amikor elkezdtük a munkát, a fiúkat és az őrnagynőt is megkérdeztem arról, hogy felkerülhet-e ez a falra, és tessék, ott van fönt" – mutat büszkén a háta mögött lévő folyóparti jelenetre.

A demokratikus döntéshozatal persze nem csak a Kocka által kiválasztott idézettel kapcsolatban érvényesült, hanem közösen dönthettek a színekről, a képek elhelyezkedéséről és a munkafolyamat bizonyos részleteit is együtt beszélhették át. Természetesen folyamatos szakmai felügyelet mellett. „Nagy volt az érdeklődés a pályázatra, amelyhez a Nemzeti Bűnmegelőzési Tanácsnak köszönhetően több börtönből is lehetett jelentkezni" – mondja Fenyő Ildikó őrnagy, a váci fegyintézet reintegrációs tisztje, a „Fessünk jövőt! Picasso-projekt" elnevezésű kezdeményezésről. A tapasztalt nevelőnő szerint, aki már két évtizede felel a fogvatartottak oktatásának, szabadidős tevékenységének és programjainak szervezéséért, a lelkesedéssel nem volt gond, hiszen szinte mindegyik helyi résztvevő „nyertes" pályázó is, aki saját rajzát, vagy annak egy részét festhette most meg. A zsűri a környező börtönökből érkező

leíró ösvényen többször szerepel magánokirat-hamisítás, garázdaság és rablás is. Az odakint alkalmi munkákból élő 29 esztendős férfi kíváncsiságból jelentkezett a pályázatra, de annak is örült, hogy a felkészülés és a festés idején egy kissé kiszakadhatott a börtönben töltött monoton mindennapokból. Szerinte az alkotásnak a legfőbb üzenete az, hogy egy hibás lépés után is lehet még jövője az embernek. „Nem szabad föladni semmilyen szinten sem a reményt. Próbálkozni kell. Ha kell többször is” – jelenti ki. És ha valakinek,

rajzok közül is választott olyanokat, amelyek beleillettek a bűncselekmény elkövetésétől a bírósági tárgyaláson és a büntetésen keresztül a szabadulásig tartó cselekménysor megjelenítésébe. Így a márianosztrai, az egri vagy éppen a főváros büntetés-végrehajtási intézeteiben büntetésüket töltők képei is bekerültek a monumentális közösségi alkotásba. „A fiúknak 3 hétre, 72 liter festékre és összesen 100 munkaórára volt szüksége ahhoz, hogy megfessék ezt a 47 méter hosszú és 4 méter magas bástyafalat” – árulja el a nevelőnő.

„Nem volt olyan, hogy én, vagy te. Egy csapat voltunk és ez volt talán a legszebb ebben az egészben” – teszi hozzá az előzőekhez Ramos Tibor, aki éppen egy útelágazódás alatt áll és a bűnbe vezető térkövek utolsó simításaival bajlódik. Tibor saját (tév)útja egy lopással kezdődött, de a kanyargós ívet akkor neki ezt aztán el is hihetjük, hiszen nála többször a csapatban senki sem próbálkozott jó útra térni. Jelenlegi ítéletét kitöltve 2025 novemberében ugyanis ötödjére szabadul.

„Nem olyan egyszerű ám egy ilyet megfesteni” – csatlakozik a beszélgetéshez Ilyés Gábor is. Az eredetileg kőművesnek tanult, de festőként is dolgozó férfi egy esztendő híján negyvenéves. Arról beszél, hogy eleinte mindent nagyon aprólékosan akartak elkészíteni, majd Vigyinszki Attila, a munkálatokat irányító szakmai vezető javaslatára rá kellett jönniük, hogy egy ilyen nagy munkához teljesen máshogy kell közelíteniük. „A papíron egy vékony ceruzával vagy tollal kiemelt részletet nem igazán kell túlgondolni egy közel 4 méteres falon. Itt az a lényeg, hogy messziről mutasson jól” – összegzi az újonnan tanultakat. A kopasz, vékony, és bal kézfején egy hálóját szövő pókot viselő férfi két év múlva harmadik alkalommal – állítja végleg – hagyja maga mögött a börtönt. Ahol csigalassúsággal telnek a napok, órák és percek, távol a családtól és a barátoktól. Ezért is annyira népszerű minden olyan program, amely kicsit kiszakítja a résztvevőit a mindennapok sivárságából.

„Szerintem mindenki nevében mondhatom: mi örülnénk, ha hosszabb lenne a fal” – szakítja félbe beszélgetésünket egy két méter magas, határozott fellépésű negyvenes elítélt, miközben a többiek nagy nevetés közepette bólogatva fejezik ki egyetértésüket. Ő is Gábor, akit a többiek csak „Vizes fiúnak” szólítanak. „Vizes fiú” Gábor egyébként az egyetlen kakukktojás, aki nem a pályaműve, hanem a szervezőkészsége alapján került be a csapatba. Eleinte csak a pakolásban és a színek kikeverésében vett részt, de a munka végén azért egy keveset mázolt is. Ha még egyszer adódik egy ilyen lehetőség, akkor biztosan az elsők között jelentkezne – teszi hozzá. „Mindenkinek meg akartuk mutatni, hogy hiába vagyunk elítéltek, de mi is tudunk szép dolgokat alkotni. A másik oldala pedig, hogy tudassuk, hogy ehhez szeretnénk egy másik esélyt. Akárhogy is nézzük, a falakon túl van egy erős és nem éppen pozitív véleményük az embereknek rólunk. Lehet, hogy ezzel a képpel változtatni tudunk ezen. Hátha az embert is meglátják a rabruha mögött. Ha másért nem, már csak azért is, mert az az alkotói munka, amit végeztünk, megérdemel egyfajta elismerést” – jelenti ki határozottan legújabb beszélgetőpartnerünk.

Büszke-e arra, hogy részt vett ebben a méretében a Feszty-körképhez hasonlatos munka elkészítésében – fordulunk ismét Kockához. „Maga nem lenne az?” – kérdez vissza csípőből a legalább 47-es bakancsot viselő elítélt, aki azt is megmutatja, hogy neve mellett még a kézfejét is megörökítette a boltív alatti részleten. A nem is oly rég még MBK-s (vagyis magas biztonsági kockázatba sorolt) fogvatartott három éve javult meg végérvényesen. Megelégelte, hogy csak kéz- és lábbilincsben közlekedhetett mindenhova. És hogy mi volt az oka annak, hogy addig nem tartozott a mintarabok közé? Nem tudja biztosan,

de annak szerinte köze lehet hozzá, hogy még fiatalkorú volt, amikor elítélték. „Tököl egy más világ volt akkoriban. Ott két fajta ember lehettél – gondolom, ezt tudja, ha Börtönújságot ír – olyan, aki megélte a börtönt és olyan, aki túlélte. Én megéltem. Nem vagyok rá büszke, de hát ez van. Persze meg lett ennek is az ára: súlyos éveket kaptam pluszban" – meséli, míg az óriási bakancs orrára száradt festékpöttyöket számolgatja. Annyit még elárul búcsúzásképpen magáról, hogy jelenleg fivérét tekinti példaképének, akivel annak idején bűntársakként együtt kerültek Tökölre. „Ő már szabad ember, nem is bukott vissza és két fiút nevel. Remélem, hogy sikerül a nyomdokaiba lépnem majd" – teszi hozzá bizakodva.

„Élményfestés volt a javából" – így jellemzi a közel egy hónapos munkát Vigyinyszki Attila, a projekt szakmai mentora. Az 53 éves egykori rajztanár-festőművész specialitásai közé tartoznak a nagy kültéri képek. Több mint három évtizedes pályafutása alatt az egyszerű vásznak mellett festette már étterem, bölcsőde, borospince és zöldséges falát, de dolgozott Vác egyik legjobb éttermének a dekorálásán is, sőt, mi több, olykor-olykor tetoválásokat is készít. Egyszóval tapasztalt szakember, aki börtönben még nem járt ezelőtt, így elképzelése sem volt arról, hogy mi fogja fogadni őt a rácsok mögött.

„Először kétkedve fogadtak engem a fiúk, ahogyan én is őket. A sokunkban élő sztereotípiák miatt megnéztem, hogy hová ülök, vagy ki van éppen mellettem, de ezek az előítéletek a velük töltött idő alatt egytől egyig leomlottak. Az első naphoz képest pedig, amikor még nem merték megfogni az ecseteket, a három hét alatt rengeteget fejlődött mindenki" – teszi hozzá a festőművész, akinek körülbelül 4 hónapjába tellett volna elkészítenie ezt a hatalmas festményt egyedül.

És hogy meddig lehet a falon a különleges fejlődéstörténet? A mester legrégebbi munkája, a katalinpusztai zöldséges, amely már huszonöt éve – épp egy életfogytiglannyi ideje – hibátlan színekkel hirdeti üzenetét. Vigyinszki Attila szerint, ha jó az alap, amit Kockáék előtt egy másik elítélt brigád készített, akkor akár 30-40 évig is díszítheti a fegyház falát a monumentális kép. Lelkesedés ide, kézügyesség oda, egy biztos: az újrafestésben már egyik váci piktor sem akar részt venni.

Kellner Gergely

ELŐZZE MEG A BETEGSÉGET!

A harmadik oltás felvétele csökkenti a megbetegedés esélyét

KÉRJE A HARMADIK VÉDŐOLTÁST MOST!

Egészsége védelme érdekében mielőbb ***kérje a védőoltásokat!***

Védje meg önmagát és társait!

További információt az oltással kapcsolatban a reintegrációs tiszttől kaphat!

Istenhez gyakran az áll a legközelebb, aki a legtávolabb áll tőle

Vallási témájú könyveket és magazinokat pakol két férfi a baracskai Jobb lator kápolna napsütéses előterében. Ákos és András is a hamarosan készülő missziós foglalkozásra készül.

Nem volt strici, nem árult drogot és embert sem ölt, de ezeken kívül a bűnözői lexikonból A-tól Zs-ig szinte mindenben benne volt már András, akit valójában nem így hívnak, de nevét saját kérésére megváltoztattuk. „Valamilyen szinten Isten mindig is jelen volt az életemben. Persze nagy volt a kontraszt az érzéseim és a cselekedeteim között, de a hit mégis ott munkált bennem mélyen. Ha pedig a családi körülményeimet nézzük, akkor valójában semmi sem indokolta azt, hogy az életem jelentős részét börtönbe töltve kelljen leélnem” – vág rögvest a közepébe a 47 éves férfi, miközben az utolsó finomításokat végzi a börtönkápolna háromsoros „padsorain”.

Azt mondja, nagyon jó anyagi körülmények között nőtt föl, elit iskolába járt, szerető családban nevelkedett, mindezek ellenére hatévesen mégis túl volt már az első betörésén. Ráadásul egyből főszerepet kapott benne. „Egyedül én fértem be az ablakon, így nekem kellett kinyitni a ház ajtaját. Matchbox és legó volt az első szajrém” – emlékszik vissza a szinte kopaszra nyírt, azonban egyetlen copfot mégis a feje tetején hagyó extravagáns hajviseletű elítélt, aki ezt követően még több mint két évtizedig hajszolta az élvezeteket. „Látszólag minden rendben volt az életemben, de valami mindvégig hiányzott. Soha sem nélkülöztem semmiben, tehát nem a pénzért követtem el azt, amit. Egyszerűen csak nem tudtam már abbahagyni. A kettős élet olyan izgalmat jelentett, ami – akkor még úgy éreztem – végérvényesen rabul ejtett. Egy idő után pedig eljutottam egy olyan szintre, ahol egy balhé már nagyobb extázist okozott, mint a megszerzett anyagiak. Mintha drog lett volna: hajszoltam az akciót, vágytam az adrenalinra.”

András túlságosan is tartozni akart valahová, ehhez pedig újra és újra be kellett bizonyítania, hogy képes arra, ami-

re a többiek. Így csúszott egyre mélyebbre. A barátok, akiknek a kegyeit kereste pedig sokáig kitartottak, mivel a banda egyben maradt, így a balhék is folytatódtak. Egészen 2001-ig. Ekkor bekövetkezett, amit régóta várt: elkapták és elítélték. De az ekkor már a húszas évei végét taposó bűnöző nem a börtönt választotta, inkább kereket oldott. A bujkálása idején teljes addigi életét átértékelte, számtalan dolgot megbánt és végérvényesen felhagyott a bűnözéssel. Az első istentiszteletre éppen három éve, zárkatársai unszolására ült be. Azóta egyházi megbízott lett, a börtönbe látogató gyülekeztetek és a missziók segítése a feladata. Jól tudja, hogy megérdemelte a büntetését, sőt furcsamód megnyugvás volt neki, amikor végül bekerült. Amikor a lelkiismereti kérdésekre terelődik a szó,

„Természetesen tudatában vagyok, hogy helytelenül cselekedtem, hogy a társadalom szemében mindezek elítélendő tettek, a legtöbbre magam sem vagyok büszke, viszont az útnak meg kellett tenni ezt a szakaszát is, hogy odáig elérjek, ahol jelenleg vagyok. A múltam nélkül nem találtam volna meg a helyes utat” – mondja.

mégis azt mondja, hogy nem bánta meg, amiket tett. Talán látja rajtam a meghökkenést, ezért gyorsan és ellentmondást nem tűrően így folytatja: „Természetesen tudatában vagyok, hogy helytelenül cselekedtem, hogy a társadalom szemében mindezek elítélendő tettek, a legtöbbre magam sem vagyok büszke, viszont az útnak meg kellett tenni ezt a szakaszát is, hogy odáig elérjek, ahol jelenleg vagyok. A múltam nélkül nem találtam volna meg a helyes utat” – mondja. Majd azt is hozzáteszi, hogy a rácsok mögött közelebb került Istenhez, mint amire valaha is gondolt, de mást is köszönhet a börtönnek.

„Úgy indultam a börtönéveknek, hogy nem hittem azt, hogy születhet idebent valódi barátság, mindössze kényszerek és érdekek által vezérelt haverság, de az élet rám cáfolt: sikerült két olyan igaz barátra lelnem idebent, akik mind a mai napig mellettem vannak. Egyikük jelenleg munkában van, ezért nem lehet itt, a másik pedig hála istennek már szabadult, de azóta is tartjuk a kapcsolatot.”

Rossz társaságot választott magának Ákos, a testépítőket megszégyenítő bicepszekkel rendelkező egykori biztonsági őr is. Az ő rovásán lopások és rablások is vannak, amelyek miatt több körben, de már 13 karácsonyt is bezárva kellett töltenie. Legutóbbi balhéja miatt többszörös visszaesőként 8 év 10 hónapot kapott, amelynek felét a Gyűjtőben töltötte, aztán „börtönösítették” és így került át ide, Baracskára. Jövőre már szabadul, de ekkora időt – oly sok társához hasonlóan – az ő házassága sem bírt ki, testvérei, nevelőanyja és gyermekkori barátai azonban máig kitartanak mellette.

„13 éve vagyok bent, és még mindig támogatnak, úgy gondolom, hogy ebben Isten keze is benne van” – szögezi le. Szabadulását követően is a biztonságiparban szeretne elhelyezkedni, őr már persze nem lehet, de a régi barátok segítenek neki,

„13 éve vagyok bent, és még mindig támogatnak, úgy gondolom, hogy ebben Isten keze is benne van” – szögezi le.

mint mondja, valamit biztosan kitalálnak majd. Mindig dolgozott idebent: volt raktáros, osztó, kápolnatakarító, jelenleg is takarító, most éppen a hatos épületben. Filmbe illő élettörténete olyan, mint egy igazi hullámvasút, amelybe időről időre szerepet kapott a templom és az ima: 1996-ban

egy barátja révén ismerkedett meg a Hit Gyülekezetével, de néhány istentiszteletnél több nem fért bele akkori életvitelébe. Majd 1999-ben, amikor először börtönbe került, a rácsok mögött újra felerősödött benne a vágy Isten iránt, szabadulását követően pedig újra ott ült a templomban. Aztán ismét törvényt szegett, ezért elítélték, viszont ezúttal – és itt újabb hasonlóság Andrással – Németországba szökött. A bajoroknál testőrként dolgozó Ákosnak nem sikerült eléggé meghúznia magát: újra bűncselekményt követett el, rendőrkézre került és hamarosan megint egy magyarországi zárkában találta magát. „46 éves vagyok, ha még egyszer bekerülök, akkor már itt bent fogok meghalni” – mondja kellő komolysággal az arcán, majd azt is hozzáteszi, hogy már csak ezért sincs más választása, mint visszatérni az egyenes útra.

„46 éves vagyok, ha még egyszer bekerülök, akkor már itt bent fogok meghalni” – mondja kellő komolysággal az arcán, majd azt is hozzáteszi, hogy már csak ezért sincs más választása, mint visszatérni az egyenes útra.

„Én mégis próbálom megmutatni, hogy megváltoztam, be akarom bizonyítani, hogy engem nem lehet csak úgy leírni”

„Odahaza eddig is más szemmel néztek rám, mindig is fekete bárány voltam. Most azonban teljesen értetlenül figyelik azt, ami történik velem. Azt mondják, hogy én aztán hiába beszélek nekik a megtérésemről, amikor odakint a templom után mentem újra és újra vissza az éjszakába. Én mégis próbálom megmutatni, hogy megváltoztam, be akarom bizonyítani, hogy engem nem lehet csak úgy leírni” – fogalmaz a tagbaszakadt elítélt, akinek családja korántsem volt olyan tehetős, mint Andrásnak, amin az sem segített, hogy édesapja is megjárta a börtönt. Most a 6/11-es prevenciós zárkában ötödmagával tölti mindennapjait. „Itt bent van idő gondolkodni, járok is az elejétől fogva a misékre.” A baracskai börtön lelkészének istentiszteletei mellett a Hit Gyülekezete által tartott dicsőítésekre és a protestáns, neoprotestáns alkalmakra egyaránt eljár. Azt mondja, ezek reményt adnak neki, igazi lelki felüdülésként hatnak rá. Arról pedig, hogy mikor bizonyosodott meg arról, hogy Istenre ő is számíthat, így beszél: „Egy barátom azt mondta nekem, ha nem hiszem, hogy van Isten, akkor kérjek tőle valami bizonyítékot. Már vagy két hónapja bent voltam a rendőrségi fogdán, mert akkoriban még hosszabb időt is lehetett ott tölteni, amikor úgy gondoltam, hogy eljött az idő és most megpróbálom a dolgot, megkérdezem őt, itt úgy sem tud hozzám szólni. Mondom Istenem, ha te létezel és vagy, akkor most mutasd meg magad, adj egy jelet. Ha hiszi, ha nem, másnap jön a nyomozó, és akkor még nem kellett kapcsolattartóit sem kitölteni, szóval hoz nekem egy levelet, amit a rendőrség előtt adtak oda neki. Kibontottam, és az üres papíron nem volt más, csak a nevem, és az, hogy Isten szeret téged. Azóta biztosan tudom, hogy van Isten, csak hát nehéz őt megtalálni a világban.”

Gera Zoltán mesélt megtéréséről az elítélteknek

A baracskai börtön kápolnájában délutánra megtelnek a székek. A Hit Gyülekezete börtönmissziós stábját Gera Zoltán egykori sztárfutballista, jelenleg az U21-es magyar válogatott szövetségi edzője erősíti. A Magical Magyar (Mágikus Magyar – a szerk.), aki lezüllött szipuzós gyerekből lett a Premier League sztárfocistája, életéről és megtéréséről beszélt a második emeleti kicsiny börtönkápolnában. „Az élettörténetem és a múltam alapján bele tudok képzelni a helyzetetekbe, hiszen nekem is voltak rossz időszakaim gyerekkoromban. Én is megjártam a tárgyalótermet, ahol börtönre ítéltek, szerencsémre felfüggesztve, és ha nem indul el a változás bennem, minden sokkal rosszabbul alakult volna. És éppen emiatt határoztam el magamban, ha Isten fölemel, és sikeres emberré tesz, akkor az lesz a célom, hogy átadjam a hitemet, ami engem is kisegített a bajból. Egyszerűen reménységet akarok adni és utat kívánok mutatni nektek és bárkinek, aki meghallgat. Persze nem én vagyok az út, hanem Jézus Krisztus, ő az, aki kimenti az embereket a bajból, de szeretnék egy csatorna lenni hozzá" – kezdi a Ferencváros és a Fulham egykori kiválósága, majd tanúságtételében első börtönélményét is feleleveníti:

„Éppen húsz éve történt Sopronkőhidán, hogy beszélgetésünk alatt egyszer csak felállt egy fogvatartott és azt kérdezte, hogy megismerem-e, mert a balhét, amiről éppen akkor meséltem, együtt csináltuk. Persze, hogy megismertem. Belém hasított, ha én, akkor 16 éves koromban nem térek meg, akkor egykori barátomhoz hasonlóan alakult volna az életem. Azt gondolom, hogy ezt a jelenetet akkor és ott megrendezni sem lehetett volna jobban" – emlékezik a 42 éves sportember, aki ezt követően a tékozló fiú történetébe kezd bele, méghozzá egy kicsit más nézőpontból, hiszen a visszafogadás fontosságára hívja fel a figyelmet: „Ebben a sokak által ismert bibliai történetben mindenki a tékozló fiúra és annak édesapjára koncentrál, holott ott van az idősebbik fiú is. Ő az, aki mindenben apjához hűen cselekedett, viszont amikor visszatér a megtévedt öccse, akkor nem örül neki, nem fogadja szeretettel. Pedig nem ez a jó út. Ezért az édesapa megmutatja, hogy milyen Isten: ha őszinte bűnbánattal térsz vissza, akkor ő örömmel fogad és megbocsát. Az őszinte megbánást tehát megbocsátásnak kell követnie, hiszen az elutasítás gátja az újrakezdésnek" – foglalja össze a tékozló fiú hazatérésnek börtönviszonyokra igazított és máig tanulságos üzenetét.

Az előadás után mi is megkérdeztük Gerát, hogy milyen élményekkel gazdagodott, egyáltalán miért tartja fontosnak azt, hogy a Hit Gyülekezetének börtönmissziójával újra és újra meglátogassa az elítélteket.

„Azért szeretem igazán a börtönlátogatásokat, mert ilyenkor nincs semmi felhajtás, egymással tudunk foglalkozni, hiszen nem futballistaként, hanem egyszerű hívő keresztényként vagyok jelen. Őszintén lehet tehát beszélni úgy, hogy közben senkinek sem kell megfelelni. Ezek az alkalmak ráadásul nekem is különleges élményt jelentenek, ilyenkor én is elgondolkozom, és bizony sokkal jobban értékelem a saját életemet. Az ember ugyanis éli a megszokott és kényelmes mindennapjait odakint, miközben természetesnek vesz bizonyos dolgokat maga körül, például azt, hogy van hol aludnia, oda és akkor megy, ahová csak akar, vagy azt, hogy vele vannak a szerettei. És, hogy rám milyen hatással vannak ezek a beszélgetések? Minden ilyen alkalommal tanulok valamit a kitartásról és a reményről, hiszen látom az embereket, akik hosszabb-rövidebb ideig el vannak zárva szeretteiktől és barátaiktól, és mégsem törnek meg, mi több, Istent megismerve és elfogadva azt, hogy a jogos büntetésüket le kell tölteniük, sokan reménykedve várják a szabadulásukat. Nekem ez kivételesen buzdító – árulta el lapunknak búcsúzóul a kilencvenhétszeres válogatott Gera Zoltán.

Kellner Gergely

Elítéltek takarították a sírokat a református temetőben

A Bács-Kiskun Megyei Büntetés-végrehajtási Intézet 28 elítéltje kitakarította szeptember közepén a kecskeméti református temető gondozatlan sírjait. Az elítéltek megközelítőleg ötezer négyzetméteren tették rendbe a régi sírokat és az utakat. A református egyház részéről Ritter Nándor lelkész áldotta meg a munkát végzőket és tartott rövid istentiszteletet.

A REINTEGRÁCIÓ HÍREI

Megszépült a kápolna a Budapesti Fegyház és Börtönben

A kápolna átalakításával folytatódott a Budapesti Fegyház és Börtön „B” objektumának megújulása. Két alkotó fogvatartott munkájának eredményeként bibliai jelenetek elevenednek meg az eddig csupasz üvegfelületeken. Karácsonyra a magyar szentek köztéri szobrairól készített fotósorozat is felkerült a frissen festett falakra. Az ökumenikus jellegű kápolnát 2001. szeptember 15-én szentelték fel, azóta is fontos szerepet tölt be a fogvatartottak vallásgyakorlásának biztosításában. Az intézetben a Magyar Református Egyház látja el a börtönlelkészi szolgálatot. A felekezetek börtönmissziós képviselői együttműködési megállapodások alapján vesznek részt a hitéleti tevékenységben.

Divatos ruházati termékeket varrnak a női fogvatartottak Kiskunhalason

Hetente kétszer gyakorlati oktatáson tanulnak a női fogvatartottak divatos ruházati termékeket varrni a kiskunhalasi börtönben. A 16 női elítélt 2022 februárjában tesz majd záróvizsgát, amellyel egy piacképes szakmára tehetnek szert.

Gyermekosztálynak készítettek ajándékokat az elítéltek

A Kiskunhalasi Semmelweis Kórház gyermekosztályának kis betegeihez kerültek azok az ajándéktárgyak, melyeket saját kézzel készítettek a helyi börtön fogvatartottjai. Az elítélteknek örömöt jelentett adni olyan gyermekeknek, akiknek az ünnepeket a kórházban kellett tölteniük.

Mesekönyvet adni jó!

Fogvatartottak rajzaival illusztrált mesekönyvet adott át a Székesfehérvári Egyházmegyei Karitász Szent Kristóf Ház lakóinak 2021. december 22-én Pálfi Mihály bv. őrnagy, a Közép-dunántúli Országos Büntetés-végrehajtási Intézet parancsnokhelyettese és Fehér Réka bv. őrnagy bv. osztályvezető-helyettes. A mesekönyvet az intézmény vezetője, Magyar László vette át. A magyar népmese napja alkalmából reintegrációs tevékenységben készítették a fogvatartottak a rajzokat, melyek közül a legjobbakat választották ki a mesék illusztrálásához. Az összeállított mesegyűjteményt karácsonyi ajándékként adták át, melyet a Szent Kristóf Ház fogyatékossággal élő lakói nagy örömmel fogadtak.

Kórházban festettek a fogvatartottak

A balassagyarmati fogvatartottak jóvátételi munkájával szépült meg két osztály a helyi Dr. Kenessey Albert Kórház és Rendelőintézetben idén ősszel. A négy fogvatartott 240 órában, a szigorú biztonsági és járványügyi előírásoknak megfelelve festett ki 49 helyiséget az addiktológián és a pszichiátrián. A folyosókat, kórtermeket és egyéb helyiségeket is magába foglaló munka során közel 2400 négyzetméter falfelület szépült meg. A kórházban a korábbi években is történt már jóvátétel, a gyermekosztály helyiségeinek falát díszítő mesejelenetek szintén fogvatartottak munkái, de többször történt adományozás is a gyermekosztály, illetve a kórház más osztályának javára.

Képeslapot terveztek az elítéltek a Csillagbörtönben

Tervezz képeslapot! címmel hirdetett pályázatot az EFOP-1-3-3-16-2016-00001 azonosító számú „Fogvatartottak reintegrációja” című kiemelt projekt a Szegedi Fegyház és Börtön elítéltjeinek. A felhívás lényege az volt, hogy egy borítékban elhelyezhető A/6-os méretű képeslapot tervezzenek a jelentkezők. A téma a karácsony és az újév volt. Az alkotásokat a fogvatartottak decemberben elküldhették hozzátartozóiknak, és néhány megjelenik a börtön Csillagtükör című helyi lapjában.

Fogvatartotti munkával megújult a bajai és rumi gyermekotthon

A büntetés-végrehajtási szervezet 2021. december 27-én átadta a fogvatartotti munkával felújított Szent Ágota Gyermekvédelmi Szolgáltató fenntartásában levő bajai speciális lakásotthont. Az otthonban családból kiemelt, speciális szükségletű fiú gyerekeket nevelnek. A fogvatartottak a belső terek kifestését, a bútorzat és a padlózat felújítását, valamint a nyílászárók cseréjét végezték el. A felújításon 8-16 fogvatartott december 3-tól december 20-ig összesen 1968 munkaórában dolgozott. Az átadáson részt vett Dr. Kiss-Rigó László, a Szeged-Csanádi Egyházmegye megyéspüspöke is, aki fenntartóként vette át a megszépült épületet. December 22-én egy másik gyermekotthont is felújítottak az elítéltek, akik segítségével a Vas megyei Rumi Különleges Gyermekotthon szépült meg, ahol értelmileg akadályozott, autista, illetve súlyosan halmozottan fogyatékos gyermekek speciális óvodai nevelését, iskolai oktatását, továbbá szakmaképzését biztosítják. A BvOP a Rumi Gyermekotthonban többek között felújított egy terápiás célú foglalkozásokhoz alkalmas csoportszobát, elvégezte az udvar körbekerítését, valamint sportolásra és látogatók fogadására alkalmas helyiségeket alakított ki. A munkálatok mellett a büntetés-végrehajtás munkatársai mindkét intézményben játékokkal és édességekkel kedveskedtek a gyermekeknek.

Előtte:

Utána:

Hulladékválogató és feldolgozó tanfolyam a Duna Papír Kft.-ben

A kőműves-burkoló szakképesítés mellett a Tököli Országos Büntetés-végrehajtási Intézetben 15 nagykorú fogvatartott kezdhette meg hulladékválogató és feldolgozó szakképzését. Elméleti képzésük október 25-26-án vette kezdetét, ezt követően gyakorlatukat töltötték a Duna Papír Kft. elektronikai hulladékbontó, villanyórabontó, valamint iratmegsemmisítő üzemében. A 120 órás tanfolyam befejezésével olyan végzettséget szerezhetnek, mellyel nemcsak a börtönéveik alatt nyílik lehetőség foglalkoztatásukra, hanem szabadulásukat követően is elhelyezkedhetnek különböző munkahelyeken.

Festőképzés Nyíregyházán

Tizenhathetes részszakmaképzés indult a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Büntetés-végrehajtási Intézetben a Nyíregyházi Szakképzési Centrum szervezésében november elején. A festőképzésre 11 fogvatartott jelentkezett, akik elméleti és gyakorlati ismeretekkel sajátíthatják el a szakma fortélyait. A sikeres vizsgát követően lehetőség nyílik tudásuk kamatoztatására is az intézet háziműhelyében. A folyamatos felújítások, építkezéseknek köszönhetően a végzettek biztosan nem maradnak munka nélkül.

Bemutatkozott a Gyűjtőben a Nem Adom Fel Alapítvány

Börtöncursillos előadást mutatott be a Nem Adom Fel Alapítvány és Zenekar a Budapesti Fegyház és Börtönben októberben. A „B" objektum kápolnájában tartott vallásos rendezvény az összetartozás érzésének és a mások iránti felelősségtudatnak a megerősítését célozta meg, hogy közelebb hozza a sérült embereket a fogvatartottakkal. Az elítéltek a közös éneklés és zenélés mellett megismerkedhettek a börtöncursillo programban végzett munkával és az annak során szerzett pozitív tapasztalatokkal. A Nem Adom Fel Alapítvány és Zenekar fogyatékkal élő fiatalokból és felnőttekből álló művészeti csoport, mely az Emberi Erőforrások Minisztériuma által biztosított pályázati forrásból valósítja meg a büntetés-végrehajtási intézetekben bemutatott fellépéseket. Az elítéltek érzékenyítését és társadalmi visszailleszkedését elősegítő program megszervezésében és lebonyolításában közreműködött Orosz Árpád görög-katolikus pap, a börtöncursillo lelkipásztori munkatársa, a Szent Miklós Alapítvány kuratóriumának elnöke.

Lélekmesék a veszprémi börtönből

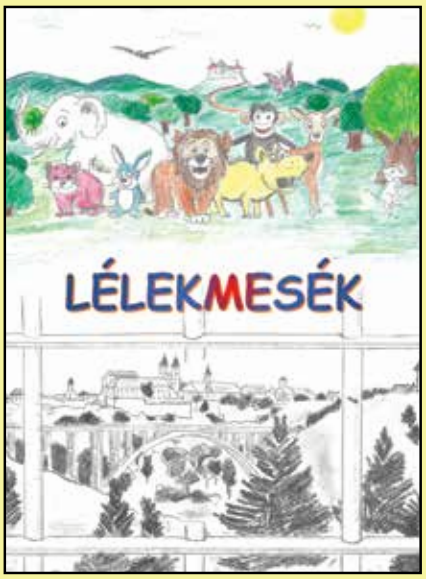

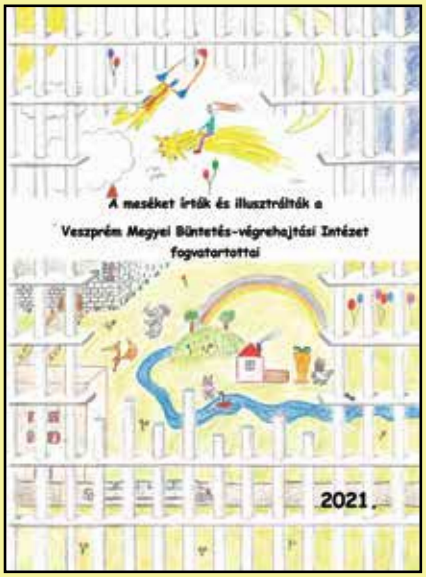

ROSSZCSONTOK

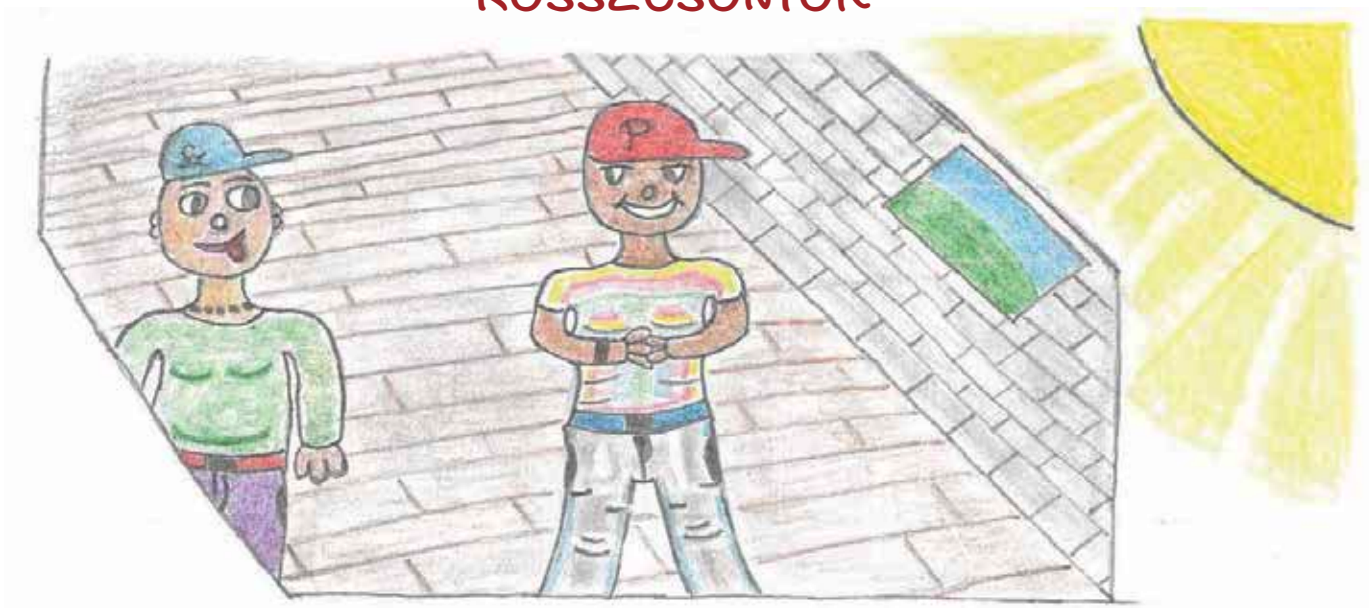

Egy szép tavaszi napon Szamóca és Pite a palota folyosóit járta. A két jó barát nagyon unatkozott.
- Te Szamóca!

- Mondd Pite!

- Nem gondolod, hogy elég unalmas csak úgy sétálgatni a folyosókon? Nem volna kedved csinálni valami izgalmasat?

- Mire gondolsz, Pite?

- Törjünk borsot valaki orra alá!

- Kit vicceljünk meg?

- Mondjuk... Marci kapitányt!

- Micsoda jó ötlet ez, Pite! Vele könnyű dolgunk lesz, ő nagyon hiszékeny.

- Akkor induljunk és keressük meg!

A két rosszcsont hamar rátalált a kapitányra. Pont szembe jött velük az egyik folyosón. Sietett a dolgára, de a fiúk megállították.

- Szia, Marci kapitány!

- Jó reggelt fiúk!

- Nagyon jó, hogy találkoztunk veled, Marci kapitány, mert éppen téged kerestünk.

- Miért is? -kérdezte a kapitány gyanakodva.

- Az öreg király keresett téged, de mivel sehol sem talált, minket kért meg arra, hogy kutassunk fel téged és mondjuk meg neked, hogy hívd össze a királyság seregeit.

Marci kapitány rémülten kérdezte: - Miért? Mi történt? Mi a baj?

A lurkók ártatlan képpel válaszoltak neki: - Mi azt nem tudjuk, csak azt mondta, hogy siessünk a paranccsal hozzád.

Marci kapitány megköszönte Szamócának és Pitének az üzenetet, úgy tett, mintha hinne nekik és elsietne összehívni a seregeit, de másfelé vette az irányt, miután a fiúk már nem látták.

Szamóca és Pite összedörzsölte a két kezét, sűrűn kacsintottak egymásra, hogy megint egy csintalanságot sikerült elkövetni. Előre nevettek azon, hogy milyen vicces lesz, amikor majd Marci kapitányt leszidja az öreg király, hogy ok nélkül összehívta a seregeit.

Eközben Marci kapitány a király trónterméhez érkezett és bebocsájtást kért az ajtónállóktól. Illendően köszöntötte a királyt, majd ezt mondta:

- Bocsáss meg, felséges királyom, hogy ilyenkor zavarlak!

- Semmi baj, kapitányom! Biztosan fontos ügyben keresel! – mosolygott rá az öreg király.

- Ami azt illeti, igen! – válaszolt a kapitány. Szamóca és Pite azt mondták, hogy ők a követeid, és azt üzened, hogy hívjam össze az országod seregeit, mert valami baj van.

- Micsoda furfangos ez a két lókötő! - ráncolta a homlokát a király-, természetesen nem kértem őket erre. Ha ez lenne a helyzet, magam adtam volna neked parancsot, nem pedig általuk üzenek. Marci kapitány! Azt mondom most neked, hogy leckéztesd meg Szamócát és Pitét ezért a rossz viccért!

- Igenis felséges királyom! - szalutált a kapitány.

Marci kapitány a saját termébe távozott. Alparancsnokának kiadta, hogy azonnal kerítsék elő Szamócát és Pitét. Így is történt, az udvaron ténfergő rosszcsontokat elkísérték a főparancsnok elé. Út közben a fiúk azt beszélték egymás között, hogy biztosan sikerült a tervük. Már előre nevettek a kapitányon, akit lóvá tudtak tenni.

A kapitány komoly arccal fogadta őket. – Ó, Szamóca és Pite! De jó, hogy itt vagytok! A hazának nagy szüksége van most rátok! Igazatok volt! Nagy bajban vagyunk, és azonnal be kell vonulnotok katonának! Mindjárt be is sorozunk benneteket! A sereg már készen áll, csak ti hiányoztok, rátok várnak!
Szamóca nagyon megijedt: - Kapitány úr! Nem értem, hol várnak ránk és miért? Mi csak vicceltünk! Nem is volt semmiféle probléma!

Marci kapitány szigorúan közbeszólt: - Nem tudom, miért mondod ezt, Szamóca, mert tényleg baj van! Ti ketten lesztek a felderítők.
A szomszédos ország határán kell átjutnotok és felderíteni, hogy mikor akar támadni az ellenséges sereg.

Szamóca és Pite reszketett. Féltek, hogy az eddigi vidám, csalafintaságokkal teli életük megváltozik. Katonák jöttek, beöltöztették a két fiút, és lóra ültették őket. Csak ekkor árulta el a kapitány, hogy a rossz viccért cserébe, ő is csak tréfált velük. A két jó barát megkönnyebbülve látta be, hogy a leckét megérdemelték.

– Ígérjük, hogy többé nem teszünk ilyet! - fogadkoztak erősen.

Hitte is, nem is a kapitány, de azért eldöntötte, hogy a jövőben is rajta tartja a szemét Szamócán és Pitén.

HÚSVÉTI KALAND

A nagy kerek erdőben lakó állatok izgatottan készültek a Húsvétra. Legjobban a nyuszik izgultak, akik a tojásokat festették minden esztendőben, amiket az erdő lakóinak ajándékoztak. Már néhány nappal az ünnep előtt sok-sok tojást gyűjtöttek össze egy nagyszerű rejtekhelyen, egy fa odvában, arra várva, hogy a jeles napon színesre festhessék őket. Ezeket a tojásokat minden évben az erdő szélén élő idős anyóka ajánlotta fel nekik.

Elérkezett Húsvét reggele. A nyuszik ébredés után rögtön az odúhoz siettek, hogy elővegyék onnan a tojásokat. A rejtekhelyhez érve nem akartak hinni a szemüknek! Ki-be futkostak az odúban és kétségbeesetten tanakodtak. Arra repült a sas. Leszállt egy közeli fa ágára és kíváncsian nézte, mi lelte a nyuszikat.

Kis idő elteltével megszólította őket:

- Nyuszikák, mi a baj, miért vagytok így kétségbe esve?

- Jaj, jaj, Sas úr! Nagy a baj! Eltűntek a húsvéti tojások! Tegnap még itt voltak, de mára nincs egy sem!

- Hümm, - mondta a sas-, ez igen érdekes, és pont Húsvét előtt! Gyanús, nagyon gyanús! Mintha valaki saját magának akarná az összes tojást!

A nyuszik egymás szavába vágva kiabálták: - De ezek a tojások az erdő állataié, mindenkié! Azért festjük meg őket, hogy mindenkinek örömöt okozzunk! Most mi lesz?

A sas hangosan gondolkodni kezdett.

– Lássuk csak, kinek juthatott eszébe, hogy meglovasítsa a tojásokat?

A nyuszik találgattak:

- Talán az őzikének?

- Ó, nem, neki biztosan nem, ő minden évben segített eldugni az erdőben a tojásokat, hogy a többiek megkereshessék.

- Akkor talán a ganajtúró bogár volt? Ő könnyedén elgörgethette őket...

- Á, ez sem valószínű, nem tudna mihez kezdeni velük.

- Nekem a róka a leggyanúsabb! Emlékeztek, hogy tavaly is ő akarta az összes tojást magának! Az öreg ravaszdi nagyon szereti a tojást, szerintem ő lehetett a tolvaj!

A nyuszik megegyeztek, hogy utána járnak a dolognak és megkeresik a rókát. Mielőtt nekiindultak volna, egyszerre csak pici, édes, sárga csibék csapata masírozott el előttük, sokukon még ott volt a tojáshéj is. A nyuszik és a sas döbbenten nézték néhány pillanatig a jelenetet, majd hatalmas kacagásban törtek ki.

A rejtély megoldódott, a tojások a saját lábukon távoztak az odúból!

Ezen a Húsvéton festett tojás ugyan nem jutott az erdő állatainak, de sok kis baráttal gazdagodott az erdei állatsereglet. Az ünnepük velük együtt vidám és emlékezetes lett!

A SELLŐ ÉS AZ ARANYHAL

Egyszer volt, hol nem volt, a Kerek erdőn túl, volt egyszer egy varázslatos tó. Ebben a tóban élt egy aranyhal és egy sellő. Egy nap, mit nem gondolt a sellő, azt mondta az aranyhalnak, hogy ő bíz, kimegy a tóból, és megnézi, hogy milyen a világ a szárazföldön. Az aranyhal hiába mondta neki, hogy az neki nem való, a sellő hajthatatlan maradt. Ragaszkodott a tervéhez, hogy márpedig ő megnézi, milyen a világ odafenn. Így is lett. Kiúszott és felült egy szikla peremére, és álmodozva nézte, milyen csodás a világ a víz felett.
Esteledni kezdett, gondolta, ideje visszamenni a saját világába. De megtörtént az, amitől az aranyhal féltette, ugyanis bárhogy próbált visszaúszni, nem sikerült visszatérnie a tó aljába. Szólította az aranyhalat és kérte, hogy segítsen neki visszajutni. A bölcs aranyhal ezt mondta a sellőnek:

- Tudod, hogy én három kívánságot teljesítő aranyhal vagyok. Azonban te nem hallgattál rám, amikor próbáltalak a tervedtől eltéríteni, ezért csak egy kívánságodat fogom valóra váltani. Jól gondold meg, hogy mit kívánsz!

Erősen gondolkodott a sellő, hiszen az aranyhal akár emberré is változtathatta volna, és akkor felfedezhette volna ezt az új világot is, de végül azt kívánta, hogy hadd térjen vissza arra a helyre, ahol eddig is boldogan élt. Kívánsága csodálatos módon teljesült!

Mi ennek a mesének a tanulsága?

NE AKARJ MÁS LENNI, MINT AMILYENNEK A JÓ ISTEN TEREMTETT!

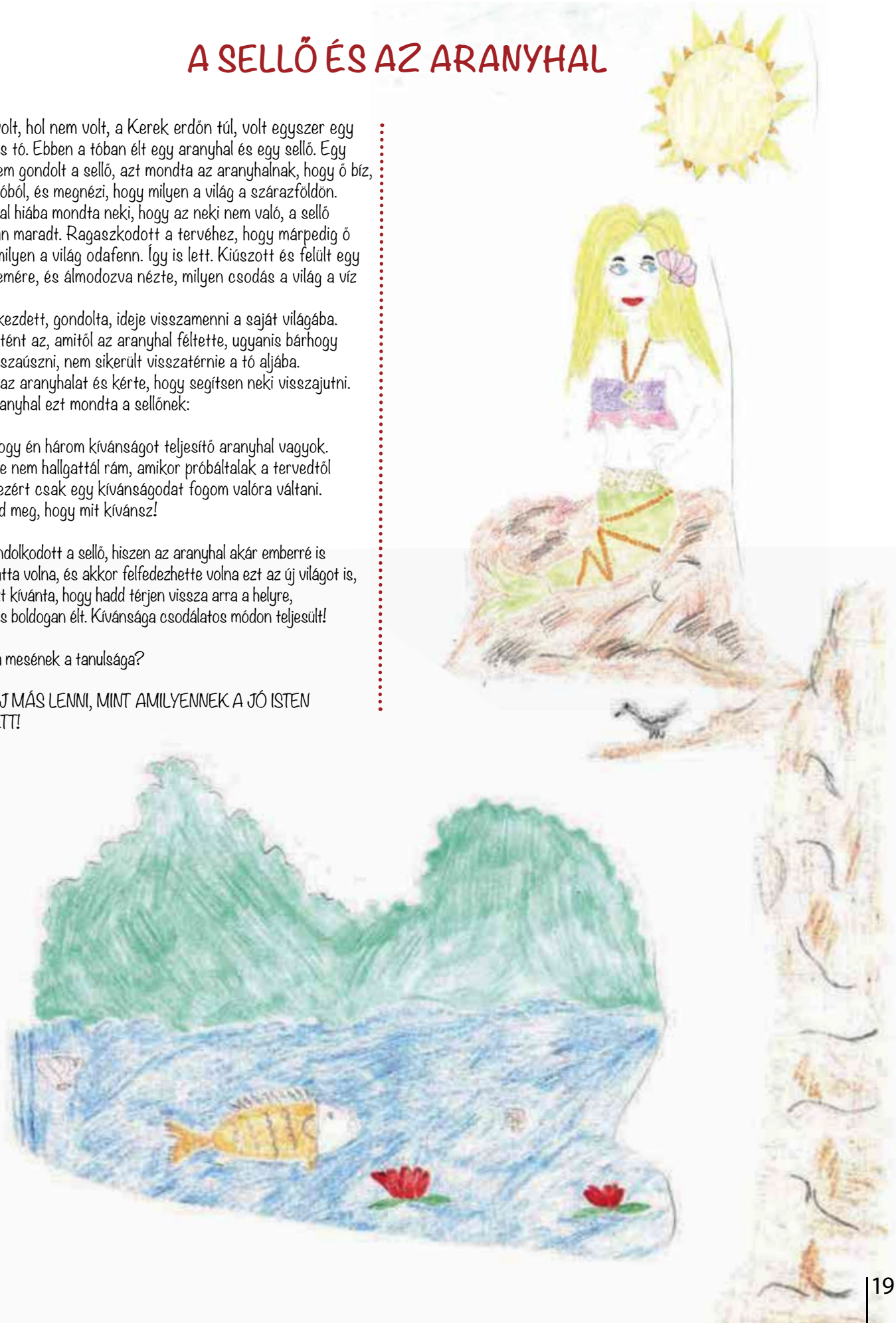

Sz. Tünde

(Kalocsai Fegyház és Börtön):

Egy gondolat

Az álmomban mindig nevetek,
És rájövök, most ekkor élhetek.

A nappalokban elveszek,
Mert a rácsok között ébredek.

Hallom a kulcsok zörgését,
Felcsillan a szemem, de tévedek.

Az ajtó nyílik, vigyázban állok
Majd záródik és sírni akarok.

A rácsok között sok az idő,
Gondolataimba mélyedek.

Nyílik az ajtó, nevelő érkezett
Szólítanak, hogy Skypehoz kísérjenek.

Boldogság ül az arcomra,
A lányomat láthatom újra.

A beszélő végeztével visszakísérnek,
És a zárkában újra elmélkedhetek.

Sírni tudnék, de nem tehetem,
Összetörnék, ezt nem engedhetem.

Rájöttem, hogy mi a célom,
Hogy az életemet helyrehozom.

Kint leszek és újra élek,
És a gyermekemnek mesélek.

Esély

Félek, félek, félek,
Mert oly közel engedtelek.

De ha rám néztél,
A szívem is remegett.

Nem bántam meg semmit,
Mert a szívem kinyílt.

Megtanultam újra bízni,
És az életben hinni.

Az életet újra értékeltem,
És közben hálát adtam neked.

Lehet Te ezt nem tudod,
De csak miattad írhatok.

Reményt adtál és bíztattál,
Tudtodon kívül életet adtál.

Lehet egyszer még találkozunk,
Akkor újból mosolyoghatok.

Újra látnám azt a személyt,
Aki miatt kaptam új esélyt.

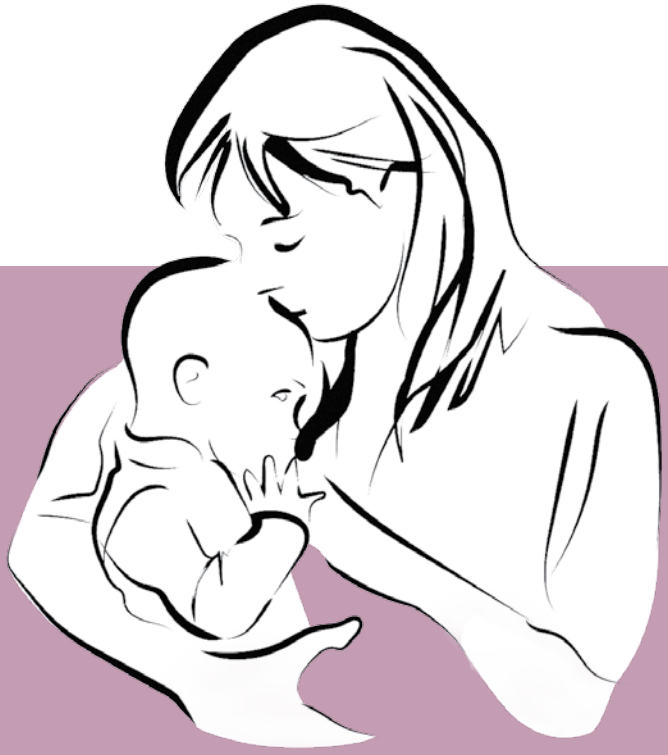

Remény

Keserűség és bánat, mely méreg
Felemészti a lelkemet.
A halál megváltás lenne,
De ennek nincs itt az ideje.
Oly sok dolog vár még rám.
Egy szerető szempár, ami kint vár.
Kicsi karok, mik átölelnek,
És soha többé nem engednek.
Egy hang, mely azt mondja Anya,
És azt suttogja, ne hagyj el soha.
Legyél velem egy életen át,
És szeretni foglak egy örökléten át.

H. István

(Tököli Országos Büntetés-végrehajtási Intézet):

Szerelmemnek

Az űr hatalmas, az óceán mély
De nincs az a távolság, mit érted le ne küzdenék én
Legyen az élet velünk bármily mostoha
Nem fogunk elválni soha

Bármennyi évet is adott az ítélet
Én addig szeretlek, amíg csak élek
Bennünket a család és a szerelem összeköt
Ez könnyíti meg a börtönben töltött időt

Ha majd lehull a lakat, s nyílik a zár
Ismét a miénk lesz az egész világ
Újra gondtalan, boldog lesz életünk
És nevelhetjük együtt vidám gyermekeink

Szökőnapra

Négy évente februárban
Van egy furfangos nap
Ezt biza úgy nevezik
Hogy szökőnap
Ám ez a nap
Nem hű a nevéhez
Hisz' nem rövidít,
Hanem hosszabbít az éven
Ha hű akarna lenni a nevéhez
Elszöktetne magával
Legalább még négyet

Feledés

Vannak, akik tudnak másokon nevetni
Vannak olyanok, kik el tudnak feledni
Én nem tudok más kárán nevetni
De nem fogom elfelejteni
Hogy el tudtak feledni
Jönnek ők még hozzám
De kővé fogok válni
Nem enyhülök meg
Történjen bármi
Meg fogják tapasztalni
Mindazt, amit adtak
Hogy egy barátot
Feledésbe hagytak

Ősz lett

Újra ősz lett
Hullnak a falevelek
De én még mindig
A börtönben szenvedek
Lassan újra itt a tél is
Téllel egy kis jég is
Télvíz idején itt a Karácsony
De a vírus miatt nem jöhet a családom
Remélem gyorsan elmegy az a pár nap
Majd sokat mosolygok
Nehogy gyengének látsszak
Pedig gyenge vagyok
Mint itt ilyenkor mindenki más is
Mert a család ölelése mindenkinek hiányzik

Téli berek, Narnia és Ábel a rengetegben

Könyvajánlónkban ezúttal olyan műveket ajánlunk, amelyek cselekménye télen vagy éppen nagy hidegben történik.

Fekete István: Téli berek

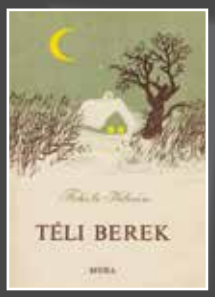

Fekete István Tüskevárának olvasói bizonyára emlékeznek még Tutajos és Bütyök – becsületes nevükön Ladó Gyula Lajos és Pondoray Béla hetedik osztályos tanulók – vakációjának történetére. István bácsi, az állami gazdaság agronómusa szeretné szívóssá edzeni elkényeztetett unokaöccsét, ezért Matula Gergelyt bízza meg a fiúk nevelésével. A berekbeli élet lefarag minden nagyzolást és nyegleséget a két pesti kamaszról, és Tutajos, elbúcsúzva a nyártól, Matula véleménye szerint is „felsőbb osztályba léphet". Ez a felsőbb osztály a „téli berek", amely teljes szépségében tárul fel Matula két védence előtt. Tutajos és elválaszthatatlan barátja, Bütyök ezúttal a télen is eleven Kis-Balaton világában töltik a szünidőt. Itt ünneplik a karácsonyt és az újévet, megtanulnak rókát lőni, csukát fogni. A két kamasz, átesve az első szerelem válságain, már szinte érett fériként éli meg a természetes életmód szépségét. Mire véget ér a téli vakáció, Matula két egész ember, két komoly fiatal férfi kezét szorítja meg búcsúzóul.

C.S. Lewis: Narnia 2. Az oroszlán, a boszorkány és a ruhásszekrény

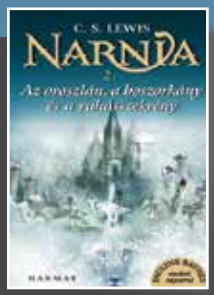

Narnia egy jéggé dermesztett ország, ahol sohasem jár a Mikulás és nem létezik a karácsony. A négy testvér – Peter, Susan, Edmund és Lucy – egy vidéki kastélyban álló ruhásszekrényen keresztül lép be a birodalomba, hogy felvegye a harcot a Fehér Boszorkánnyal és csatlósaival. A hó is olvadásnak indul, hiszen Aslan, a Nagy Oroszlán egyre közeledik.

Tamási Áron: Ábel a rengetegben

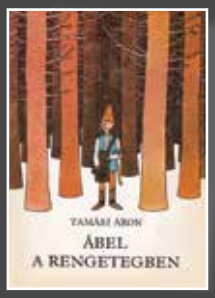

„Abban a nevezetes ezerkilencszáz és huszadik évben, vagyis egy esztendőre rá, hogy a románok kézhez vettek minket, székelyeket, az én életemben még külön is igen nagy fordulat állott bé. Akkor is Ábelnek hívtak engem; s ott laktunk Csíkcsicsóban, abban a nagy káposztatermelő faluban, a felcsíki járásban, éppen az Olt vize mellett. Apám, akit Gergelynek neveztek, még élt abban az időben, s közbirtokossági erdőpásztor volt. Ott is lakott fenn az erdőn, egyedül egy kalibában; s csak akkor jövögetett haza a házhoz, amikor az elesége elfogyott. Ilyenkor édesanyám ismét feltarisnyálta, s azzal visszament az erdei szállásra, hogy legalább egy hétig megint ne lássuk. Gyermek a háznál rajtam kívül nem volt, s én ezt nem is bántam, mert engemet is csak bajosan tudtak iskolába járatni s ruházni, olyan nagy szegénységben éltünk". Így kezdődik Tamási Áron talán legismertebb műve, az 1932-ben Kolozsváron megjelent Ábel a rengetegben. Hőse a tizenöt esztendős talpraesett, okos kamaszfiú, akit apja elszerzett erdőpásztornak a Hargitára. Ábelt a szegénység űzi, nem a kalandvágy, "hegybéli" történetét is inkább az elemi létküzdelem irányítja, semmint a puszta kíváncsiság és a szabadságvágy. Sorsát fegyelemmel, bátorsággal viseli, sikeresen megküzd a rablókkal is. Végül megfogadja, hogy a szegények védelmezője lesz.

1. Mivel ízesítik a kólát?

- A: Koffeinnel
- B: Kóladióval
- C: Kokacserje kivonattal

2. Melyik mérgező az alábbiak közül?

- A: Gyöngyvirág
- B: Medvehagyma
- C: Rózsaszirom

3. Hogy hívták az 1865-ben megalakult hadsereget?

- A: Békesereg
- B: Üdvhadsereg
- C: Légiósereg

4. Mi okozza a férfiak mélyebb hangját?

- A: Vastagabb a hangszáluk a nőknél
- B: Az ádámcsutkájuk
- C: Kétszer nagyobbra nő a hangszáluk a nőkénél

5. Ki ismerte fel a gyermekágyi láz okait?

- A: Szent-Györgyi Albert
- B: Semmelweis Ignác
- C: Bárány Róbert

6. Kit neveznek a stresszkutatás atyjának?

- A: Selye Jánost
- B: Békésy Györgyöt
- C: Bárány Róbertet

7. Kik a tótok?

- A: Szlovákok
- B: Németek
- C: Szerbek

8. Milyen körülmények között született Marco Polo fő műve?

- A: Tengeri utazás közben
- B: Rabságban
- C: Kínai tartózkodása közben

9. Melyik programban vett részt a Holdra szállás előtt Armstrong és Aldrin?

- A: A Mercury-programban
- B: A Voszhod-programban
- C: A Gemini-programban

10. Melyik amerikai elnök indította el az űrversenyt 1955-ben?

- A: John F. Kennedy
- B: Lyndon B. Johnson
- C: Dwight D. Eisenhower

1:B, 2:A, 3:B, 4:C, 5:B, 6:A, 7:A, 8:B, 9:C, 10:C

Forrás: szavazo.hu

Rejtvény

SUDOKU

A rejtvény szabálya: Minden egyes sorba, oszlopba és kockába írjon egy számot 1-től 9-ig úgy, hogy soronként, oszloponként és kockánként csak egyszer használ fel egy számot. A Soduku feladványt akkor fejti meg sikeresen, ha ez a feltétel hiba nélkül teljesül.

1. Nagyon könnyű

							4	
9		8						
			5			7	3	
	2		7					
	4				8		7	
6								9
	3	7						
				9				2
				6				

2. Könnyű

			3	7				
	5					9		
6			2					
3		2	1					
					8	5		4
				6				
	4				9			1
							3	

3. Közepes

9				8	3			
5				7				
	4						6	
	1		4		6			
						8		5
8						5		
			1				4	
			2					

4. Nehéz

						5	1	
	7				6			
		9				3		
1				3				
6							2	
				5				
					2			
4					8			
		3				7		5

5. Nehéz

3								
			2			1	4	
			7				2	
					1			8
	2						6	
				5				3
	4							
7				3	8			5

6. Nagyon nehéz

				9				
			5	6				
7	1							3
		5						
	4				3			1
	6						8	
						6		
9					2			
8				1				

KERESZTREJTVÉNY
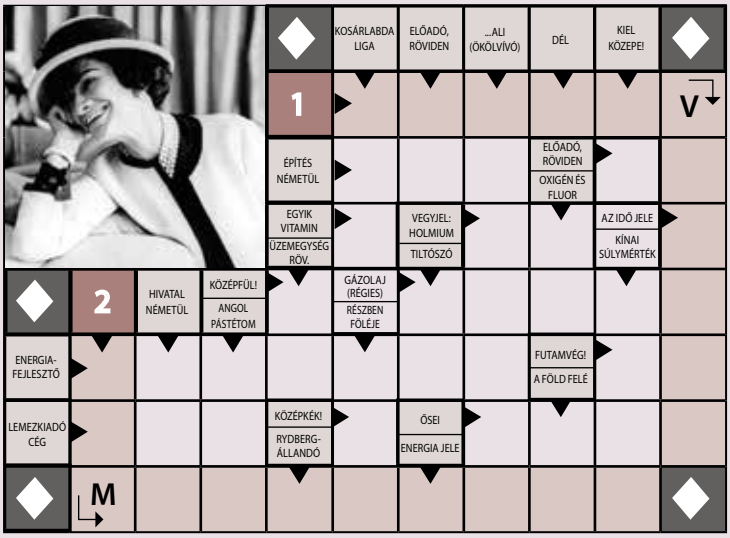
A keresztrejtvény megfejtése Coco Chanel egyik idézete. Gabrielle Bonheur „Coco" Chanel (1883-1971) francia divattervező, a Chanel divatház alapítója, a francia elegancia és a XX. század divatjának egyik legkiemelkedőbb képviselője. A modern, felszabadult, elegáns és dinamikus nő szimbóluma. Tartós divattá tette a rövid szoknyát, a „kis fekete ruhát", a csillogó kosztümékszereket és mindenekelőtt a világ legnépszerűbb parfümjét, a Chanel N°5-öt. Meghatározó ismertetőjegyei közé tartozik a tweed anyagból készített kosztüm, a kamélia virág, a több soros gyöngyből készült kosztümékszerek és a bézs színű, fekete orrú lábbeli. Nevéhez fűződik a modern divat megalapozása. Szabászati stílusát az egyedi, férfias vonású, letisztult, néhol tengerészek és katonák öltözetére emlékeztető stílusjegyek jellemzik.